

[Hauge.]

marks Eksportvarer ikke mere var sælgelige som før. Alene vor Baconeksport er, hvad Mængde angaar, mere end halveret. Men dette er ikke Valutacentralens Skyld, det ved enhver: Aarsagen er, at England vil forsyne sig selv med Varer, som før importeredes og importeredes i Hovedsagen fra Danmark.

Det nytter heller ikke i en saglig Diskussion at pege paa, at vort Naboland Sverige for Eksempel har andre Forhold at virke under, end vi har. Dette Lands Eksportvarer er ikke Smør og Flæsk, men Træ og Jern hovedsagelig, og disse Varer er som Følge af Oprustningen, og hvad dermed er forbundet, saa efterspurgte, at Efterspørgselen ikke kan tilfredsstilles, trods formidabelt høje Priser.

Priserne paa disse Varer og paa visse andre Varer er højere nu end tidligere, siger man, og dette maa, siger man videre, skrives paa Importreguleringens Konto, uagtet man ved, at Priseniveauet i Danmark aldeles ikke er forhøjet ud over, hvad Sverige, Norge og Tyskland maa bære. Visse Varer er vel nok noget dyrere i Danmark, end de vilde være for os, saafremt vi havde vor Handelsfrihed helt og fuldt ud, men en saadan Handelsfrihed vil Venstre jo ikke indrømme Danmark, Venstre har aldrig turdet foreslaa at fravige det handelspolitiske Formaal, der blev nedlagt i Loven af 1932, og som siden er opretholdt, hvilket i Realiteten betyder, at Venstre vil have Danmark forpligtet til fortsat som nu at foretage sin Import fra bestemte Lande. Venstre har aldrig foreslaaet frit Valg for Importørerne med Hensyn til, hvor de vilde købe deres Varer. Nej, Venstre har foreslaaet at bibeholde den Ordning, der har været gældende siden 1932 paa dette Omraade, hvorefter Importørerne faar Anvisning paa — ganske simpelt faar Anvisning paa — fra hvilke Lande de skal importere deres Varer, og saa længe dette skal haandhæves, vil der altid kunne blive Tale om, at en og anden Vare bliver dyrere for os, end den vilde blive, hvis vi frit kunde gøre vore Indkøb, hvor vi vilde. Det er noget, enhver kan forstaa, men det er ikke noget, Venstre vil vedkende sig. Nej, Venstre har villet og vil fremdeles binde Handelen til Fordel for Landbrugseksporten. Dette vil man ganske sikkert faa bekræftet, naar Venstres Ordfører nu om kort Tid skal gøre Rede for Venstres stillede Ændringsforslag.

Man møder ogsaa den Paastand, uagtet den modsiges af Kendsgemingerne, at den valutamæssige Side af Opgaven ikke er løst. Nu er det jo saaledes, at vi har kunnet

holde vor Betalingsbalance nogenlunde i Orden, tør jeg sige, selv i de allervanskeligste Tider siden 1932 uden at gaa til særlige monetære Foranstaltninger. Adskillige Kritikere, ikke mindst i Venstre, er utvivlsomt utilfredse hermed, fordi de har den Opfattelse, at Landets økonomiske Politik skal tilrettelægges med det for Øje at faa en lavere Kronekurs. Gang paa Gang er der givet Udtryk derfor. Andre, ikke mindst de Konservative, har den stik modsatte Opfattelse. Der er saaledes ingen Enighed i Oppositionens Rækker. Den ene Part kræver Toldforanstaltninger, den anden Part raaber om Frihandel, den ene Part argumenterer for en lav Kronekurs, den anden for det modsatte. Jeg kan stort set karakterisere Stillingen saaledes, at Venstre med Skadefryd og slet dulgt Glæde vilde se den danske Krones Værdi synke til det katastrofale — navnlig det katastrofale for Regeringen. De Konservative vilde, saafremt der viste sig blot nogen Væksen i Kronekursen, derimod øjeblikkelig kræve Kreditindskrænkning og Diskontoforhøjelse, Foranstaltninger til at modvirke Kronekursfaldet. Der var for øvrigt heller ikke andet at ty til end Kreditindskrænkning og Diskontoforhøjelse, saafremt man frigav Importen, men Danmark vilde da blive ganske anderledes slet stillet, end Danmark er nu. Vor Arbejdsløshed er stor nu, det skal indrømmes, men man kan da ikke være i Tvivl om, at Arbejdsløshedsproblemet er nøje forbundet med Landets almindelige Økonomi og som Følge deraf vil blive skæbnesvangert stort, saafremt Pengeknapheden yderligere bliver accentueret. Formaalet med en Kreditindskrænkning er ogsaa ligetil, den har til Hensigt at lamme Foretagssomheden og derigennem berøve en Del af Befolkningen dens Købekraft. Den forhaandenværende Pengeknaphed viser ogsaa tydeligt nok, at det ikke er nødvendigt at ty til kunstige Indskrænkninger for at faa Foretagssomheden bragt til en mindre Udfoldelse, den nuværende Pengeknaphed viser os desværre kun alt for tydeligt, at vi har begrænsede Midler til vor Raadighed, naar Talen er om at øge Bekæftigelsen.

Det er dog ikke alene vor Pengeknaphed, der her kommer i Betragtning, men mange, mange andre Ting, og blandt disse vil jeg pege paa Arbejdets Mekanisering. Dersom det blot og bart var et Pengerigelighedsspørgsmaal, der skulde tages i Betragtning, naar Talen var om at sætte Mennesker i Arbejde, vilde naturligvis saa rige Stater som England og Nordamerikas forenede Stater for længst have haft deres Arbejdsløshedsproblem løst, men de to Lande har